

Т. Г. Влайковъ.

Златко.

Разказъ на една бабичка.

Той ми бѣше едничѣкъ.

Единъ на мама бѣше моя Златко. Нѣмахъ си ни синъ други, ни дѣщеря. Той бѣ ми за всичко. Ала какъвъ ми бѣше пѣкъ добъръ и личенъ, какъвъ хубавецъ! И сега сѣкашъ, че го гледамъ, кога се застѣгаше да иде на хорото. Засукалъ ония черни мустачета, нахлупилъ малко на едно ухо пискюллия фесъ, прови-

силъ ржавитѣ на чохена ачмалия аба, опасалъ единъ голѣмъ шаренъ поясъ, па оние колчаклие, само гайтанъ чишири, на краката превързалъ копринени дизгини, надъ лѣснатитѣ му кондури се показватъ ония бѣли като снѣгъ памучни чорапи; — като се премѣни и накити така, па излѣзе на хорото, всички се захласнатъ въ него; а пѣкъ на момитѣ ей така тупа сърченцето за него.

Личенъ бѣше моя Златко. Той бѣ дошълъ отъ Стамболъ, та отъ това бѣ така сербезъ и толкова премѣненъ. Въ Стамболъ и порасте. Още отъ дете отиде тамъ, а върна се хе-е ергенинъ.